

Am numit-o pâine pascală. De multe ori însă, este făcută din aluat de cozonac sau este ca o prăjitură rituală, cu brânză. Însă mai este numită astfel și anafura care se împarte credincioșilor (eventual, stropită cu vin), la Sfânta Liturghie pascală. Pasca, așa cum este cea mai cunoscută ca denumire, nu încetează a fi pâinea rituală care însoțește sărbătorile pascale ale românilor și în prezent.

Denumirea este una de sorginte latină. Pasca (Mața, la evrei) era, inițial, pâinea nedospită care se mânca cu ierburi amare și cu carne de miel. În prezent, ea este aliment de bucurie, în care se pun brânză și stafide, arome.

Centrele comerciale au standardizat pasca în formă circulară, cu cruce la mijloc, umplută cu brânză. În satele românești însă, ea se ornamează cu frunze și flori din aluat, în cazul în care nu este umplută sau se poate face și în formă dreptunghiulară. O bună parte dintre gospodine o fac acasă, ele însele, pentru a aduce, prin munca lor, omagiu suferinței lui Iisus, dar și pentru că gustul este considerat a fi mai bun, gospodina căutând cele mai alese ingrediente pentru pască.

Pasca este o adevărată emblemă a Paștilor contemporane, nelipsind de pe mesele românilor, alături de ouăle roșii și de miel. Din păcate, societatea de consum a ajuns să pună accentul pe mâncare și pe trăirea exterioară (eventual, socială), distracție, în detrimentul trăirii mistice creștine, care ține de lumina învierii lui Hristos și de învierea duhovnicească a oamenilor, care se reactualizează, prin aceasta, în fiecare an.

Sfințită de preot, pasca este considerată a fi tămăduitoare, alături de celelalte mâncăruri sfințite din coșul pascal - ouă, usturoi, slănină, friptură de miel, miel din aluat etc. De aceea, se consumă în totalitate de către oameni, fără a se arunca sau da animalelor.

Obiceiul de a face și consuma pască are toate șansele să fie perpetuat, în viitor. La fel ca și toate obiceiurile populare pascale. Pâinea pascală, oricum ar fi ea, rămâne un simbol peste timp. Trebuie însă să fim atenți și la modul în care trăim sărbătoarea Invierii, pentru ca aceasta să nu fie numai pentru bucuria trupului, ci și o desfătare pentru suflet, așa cum Biserica a rânduit-o dintru începuturi.

Text și fotografii:
Dr. Iuliana Băncescu,
Cercetător științific II,
Patrimoniu Imaterial și
Cultură Tradițională - INP

